

nøiagtig oplyst som nu. Af Læge C. B. Holm i Alume er der under 20de Februar 1878 afgivet følgende Erklæring: „Dr. Husmand Lars Andersen af Saltrup erholdt i 1848 et Skudskaar igjennem venstre Kind, hvorved Kuglen gik ud igjennem Næffen, og dette Saar har efter min Overbevisning frembragt den Svaghed, hvoraf han senere stadigt har lidt; han lider nemlig ofte af en stærk Svimmelhed, der kommer over ham saagodtsom hver Dag og gjør ham uskiftet til at forrette noget Arbeide“, og den konstituerede Overlæge ved Frederiks Hospital har ogsaa erklæret, at den Svimmelhed, han lider af, formodentlig hidrører fra hans Saar, „stjøndt det“, siger han, „ifølge Sagens Natur er umuligt at udtale mig med absolut Sikkerhed, tager jeg dog ikke i Betænkning at erklære, at denne Lidelse sandsynligvis skyldes det ved Saaret fremkaldte shoc.“ Det er jo naturligvis umuligt ved flige Saar fuldt ud at kunne konstatere i alle Omstændigheder, at det er absolut defra og ikke fra nogen anden Grund, at Sygdommen hidrører; men paa den anden Side synes der her at være fremkommet en hel Del gode Oplysninger, som tyde paa, at de vedkommende sagkyndige Folk i ethvert Tilfælde nære en temmelig stærk Forvisning i denne Henseende. Udvalget skal ikke udtale sig om, hvorvidt det mulig ved en mere nøiagtig Prøve skulde vise sig, at det ikke fuldt kan holde Stik, thi det kan man ikke vide. Paa den anden Side veed man meget godt, at baade Finantsministeren og Invalidebestyrelsen naturligvis faae en Mængde af den Slags Andragender, hvis Begrundelser for en væsentlig Del gaa i samme Retning, at Sygdommen stamme fra Saar erholdte i Krigen; men her forekommer det os dog, at der er noget større Grund til at tage Hensyn dertil, fordi der er to lægekyndige Mænd, som have afgivet Erklæring. Smidertid har det jo mindre at sige for den Paagjældende, om der kan tilkomme ham nogen Understøttelse efter selve Loven om Invalideforsørgelse. — naar blot Manden, som nu er temmelig gammel, kan opnaa det, han beider om som et Billighedskrav, — hvis han ikke kan faae det paa anden Maade, saa at man, hvis den høitærede Finantsminister maatte finde, at Billighed, efter hvad der foreligger oplyst, maasse nok kunde tale derfor, kommer ham til Hjælp paa den Maade, at man giver ham en Understøttelse, stjøndt det mulig kan være Tilfældet, at der ikke er nogen juridisk Ret at gjøre gjældende i denne Henseende, hvad jeg for mit Vedkommende gjerne skal indrømme, der ikke er. — Derester kommer jeg til Indstillingen under Nr. 20 angaaende et Andragende fra Høiskoleforstander S. Salling i Lustrupholm, som Udvalget foreslaar henvist til Ministeriet for Kirk- og Undervisningsvæsenet. Andrageren anmoder om en Understøttelse af 1,000 Kr., for at kunne fortsætte en Høiskole, som han har begyndt i Efteraaret 1878 i Lustrupholm. Han er født i Sønderjylland, er 36 Aar gammel, og har været

Lærer ved Høiskolerne „Frederik den Syvendes Minde“, „Aftou“, „Marielyst“ og „Stovgaard“. Sagen selv saavel som Andrageren er særdeles varmt anbefalet af Stiftsprovst B. Claudi i Ribe og Aktivfuldmægtig N. D. Jørgensen. Da nu Aftou Høiskole ikke længere optager Elever til almindelig Høiskoleundervisning, synes der efter denne Skoles Beliggenhed i mange Henseender at være god Brug for den, og efter de Forhandlinger, der have fundet Sted med Kultusministeren, skal jeg nu ikke udtale mig nærmere derom. En af Grundene til, at dette henvises, er ogsaa den, at Andrageren ikke har kunnet komme i Betragtning tidligere som Følge af de Regler, Folkethinget selv har indsat. Efter den ærede Ministers Udtalelser tvivler jeg ikke om, at han vil vise Andrageren al den Imødekommen, som det efter de Oplysninger, han maatte modtage, staar i hans Magt, og som denne Skole fortjener ligesom de andre. — Jeg har nu kun en Indstilling tilbage under 2den Afdeling, og som findes i Betænkningen Nr. 64. Andragendet er fra affædiget Overhornblæser, Dannebrogsmænd C. F. Steinert i Hjøbenhavn, og Udvalget foreslaar det henvist til Krigsministeren. Denne Mand er født 1833, indtraadte i Militærtjeneste som Spillemand 1849, og har saa uafbrudt staaet i Tjenesten, indtil han i Foraaret 1876 blev fremstillet for en Rastationskommission og af den erklæret for bedste udgytt til al Krigstjeneste. I Kommissionsattesten hedder det: „Hans Gang har i lang Tid været umilitærisk, han har ikke formaet at følge Bataillonens paa dens større Dvælfser. Paa venstre Etimneben findes et c. 1 1/2“ i Diameter stort Ar efter Granatfaar i 1850, det er fastvoeret til det benede Underlag og hindrer Gangen, endvidere har han nogen Svækkelse i venstre Skulder efter Kvæstning af denne i Felten. Han lider endvidere af en kronisk Nyrresygdom (Mb. Brightii), der foraarjager Hævelse i Benene. I selve hans Affædsberois gives der ham imidlertid et i alle Maader meget fortrinligt Bidnesbyrd. Udvalget har været enigt i at henvise Sagen til Krigsministeren, idet man ønsker Omstændighederne ved Andragerens Affædigelse nærmere undersøgte. Efter hvad der foreligger fra Udvalget, synes der indtil 1875, trods det Saar, han har faaet, ikke at have været det Mindste i Veien med Vedkommende. Han syntes at have været i alle Maader saa kvit og rask, som det var nødvendigt til Udførelsen af det Høer, der var paalagt ham i hans Tjeneste. Ved en større udgaaende Dvælfse i 1875, den meget omtalte Silkeborgtur, var han bleven træt, men det var nok adskillige Andre, og han havde derfor anmodet Chefen om at komme op at høre et Par Mil. Et Par enkelte Gange har han ogsaa anmodet om mindre Lettelser, men det har ikke været for hans egen Skyld, men tilbørlig for Musikkorpsets Skyld, og det kan jo være rimeligt nok, at de kunne trænge til en Del Lettelser, naar de skulle levere de Andre kraftig